

Csabay-Tóth Bálint

Tyepla

Az állomáson már jól érezhető volt. Ült és várt. A városrészhez tartozó állomásépület elég nagy volt. Szolgálati lakások, állomásfőnöki szoba, váró, kiszolgáló létesítmények. Ennyi nem szokott lenni még nagyobb városoknak sem. Szent Rókus valamiért tiszteletteljes kegyben részesült a vasúttársaságtól, talán épp a szentsége miatt. A váratlanul impozáns épület mellett gőzölgött valami. Már többször látta a kolesz ablakából ezt az elképesztő felleget felszállni, de valahogy nem rakta össze, mi is ez, és mi célt szolgál. Hévíz volt. Őfeléjük a tótok tyeplának hívták. Odahaza is sok ilyen és ehhez hasonló tyepla párolgott, egészen betérítve a várost. Az ember akármerre járt, két dolgot érezhetett áthatóan a levegőben: a tyeplabűzt és a kolbászfüst szagát. És most, mikor már fejében összeállt a gondolat, hogy valójában mit is lát és mit is érez, megidéződtek a nyomasztó emlékek.

Az Árpád-fürdő télen – mint minden fürdő – kupolásítva volt. Kupolásítva, legalábbis az uszoda rész, a kétméteres. Ettől a szótól gyerekkorában borsódzni kezdett a háta. Halálosan rettegett ettől a nagy, mélykék, hideg és rettentően barátságtalan medencétől. A medencéhez való viszonyán csak rontott az, hogy az alján mindenféle ismeretlen eredetű, színű és állagú formák keringtek. Szutyok – mondta az apja, ha kérdezte, mi is az. Mindig, minden alkalommal megkérdezte, remélte, hogy egyszer valami más, valami barátságosabb szó lesz a válasz, de az apja minduntalan csak azt mondta: szutyok, meg azt, hogy ne törődjél vele. Ússzál. Jellemzően nem is törődött vele, hanem igyekezett úszás közben tudomást sem venni a szutyokról, és még csak nem is nézni a medence alja felé. De mivel kidugott fejjel úszni nem tudott, csak úgy, ha mindene a vízben volt, óhatatlanul meglátta a szutykokat. A másik, amitől rettenetesen félt, az a rács volt, szintén a medence alján, de azt, ha lehet, még iszonytatóbb helyre építették. Pont az egyes pálya végén. Hagyományosan ott szoktak a srácok a vízbe ugrálni. Ő meg halálosan félt attól, hogy egy jól sikerült duplacsavarpörgés után olyan nagy svunggal olyan mélyre zúg a vízbe, hogy betöri a rácsot és elnyeli a végtelen fekete, sötét mélység. Ezen a félelmén csak rontottak azok a történetek, amiket pletykáltak a potyeszoló öregasszonyok, és amiket csak nehezen értett meg. Soha nem értette, miért beszélnek hirtelen idegenül ezek a nénik, de azért így is ki lehetett szűrni nagyjából a lényegét. Beszítta a tyepla rácsa a kis Petrovszkit, počultad Marika? Počultam, persze, nagyon odavan az öreg Jóska. A kedvenc része a lépcső volt. Ott kellemesen világos színű volt a víz – vagyis a csempe, de soha nem jutott eszébe, hogy nem a víz a kék – kellemesen meleg is, mármint amennyire egy kétméteres meleg lehet, és le is ér a lába. De ott nem lehetett lenni, mert vagy az úszómester tessékelte arrébb, már amikor nem az eladó csajok seggét stírolta, vagy a mogorva, undok, kolbászágú öregemberek löködték arrébb sűrű és udvariatlan szidások közepette. Takarodj már arrébb, hülye gyerek, nem látod, hogy útban vagy? Nem is szeretett a kétméteresben lenni. Mégis először mindig odamentek az apjával, és csak utána a strand végén a tyeplába. Mennek áztatni a zacskót a tyeplába a tótok – mondta

mindig ilyenkor, amikor pontosan ő is ugyanoda ment. És még csak tótok sem vagyunk – tette még hozzá, mikor belemerült a bűdös, de kellemesen meleg, ájsztea színű vízbe. Kellemesen meleg és édes volt az a víz. Mindig azt hitte, valóban tea az, amiben áztatják a tótok. Ezt a medencét már jobban kedvelte. Leért a lába, meleg volt, és egészen forró vizet ontottak magukból a medence alján lévő fűvókák. Ezekre mindig ráállt, és élvezte, hogy a víz átiramlik ujjai közt, végig a lábaszárán és eközben kicsit meg is emeli őt a vízben. Télen kifejezetten ez volt a kedvenc medencéje. Nem volt egészen fedve, mint a kétméteres, hanem csak félig-meddig. Akkor szeretett a legjobban fürdeni, amikor havazott. Egészen elkápráztatta az, hogy egy nyári dolgot csinálhat télen a mínusz tízben, teljesen védtelenül, hogy a védelmet csak a meleg víz adja a hideg ellen, és ha nem lenne, bizonyosan percek alatt halálra fagyna az egy szál fecskéjében. Pipázó és cigarettázó öregemberek áztatták folyton, miközben sakkoztak vagy kártyáztak a szigeteken, majd nem egészen kiemelkedve a kedves és langy tyeplából. Csak ne lenne ilyen rohadt bűdös – mondta mindig az anyja, ha hazamentek, és kénytelen volt kimosni a gatyákat. Miért kell abba a szarba belemenni mindig? Kísértetiesen vonzotta a belső épület, a kőház, amin keresztül be lehet menni, azaz ki a medencékhez. Ott is voltak vizek, volt normál, meleg, sőt egészen hideg medence is. És volt egy nagy, hatalmas büfé, ami mindig ínycsiklandó illatot árasztott, ám csak egyszer látta nyitva, akkor is sört csapoltak. Mindig akart ott bent enni. Esett a hó, nagy, tiszta pelyhekben. Karácsony felé járt az idő, ilyenkor már mindig egészen izgatott volt. A nagy, kövér pelyhek úgy olvadtak bele a sötétbarna lébe, mintha mindig is összetartoztak volna.

Személyvonat érkezik Szeged felől a második vágányra és indul tovább Hódmezővásárhely, Orosháza, Csorvás, Telekgerendáson át Tótpuszta-állomásra. A vonat csak a felsorolt állomásokon áll meg. A vágány mellett kérjük vigyázzanak. Felkapta a táskáját, utolsót szívott az undok, de emlékezetes szagból, majd felszállt a vonatra.